

SYDÄNKOHTAUS

JASMIN PALO

SYDÄNKOHTAUS

Jasmin Palo

Copyright © 2016 by Jasmin Palo

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-910-4

Suuret kiitokset Pialle, Lauralle, Toddille, mamalle, ja Helille.

LUKU 1

Heinäkuun 13, klo: 13:00. Seattle

Auringonsäteet heijastuivat kirkkaan sinisestä vedestä, ja meri säkenöi kuin sen pinnalle olisi levitetty miljoona timanttia. Aaltojen keinuttaessa kiiltävän valkoista, 22 metriä pitkää jahtia puolelta toiselle, Lester sulki silmänsä ja hengitti syvään. Hänen keuhkonsa täyttyivät raikkaasta ja suolaisesta meri-ilmasta samalla kun tyyni etelätuuli viilensi hänen hien kastelemaa ihoa. Hän keskittyi kuuntelemaan veneen laitoja vasten iskeytyvien aaltojen loiskintaa. Hän rakasti tuota ääntä lähes yhtä paljon kuin hän rakasti meren tuoksua.

Muistot nuoresta pojasta kalastamassa isänsä kanssa valtasivat nopeasti Lesterin mielen. Joka kerta kalastamaan lähtiessään, he olivat nousseet ennen aamunkoittoa, pakanneet eväät, ja lastanneet virvelit ja vieheet isän vanhaan puuveneeseen. Lester näki mielessään auringon noususta punertuvan meren ja horisontin. He olivat viettäneet lukuisia tunteja tuijottaen horisonttia, kalastaen, ja puhuen; isän jakaessa kaikki tarinansa ja elämänopetuksensa hänelle juuri niiden kalareissujen aikana. Päivinä, jolloin rankkasade oli yllättänyt heidät kilometrien päässä rannikolta ja Lester oli joutunut kauhomaan vettä veneen pohjalta, hän oli luvannut itselleen, että jonain päivänä hän olisi tarpeeksi rikas ostaakseen itselleen kunnollisen veneen.

Lester kohotti samppanjalasinsa kohti horisonttia ja sanoi vaimealla äänellä. "Sain veneeni, isä."

Kylmä Dom Perignon täytti hänen suunsa. Kuplien tanssiessa kielellä, hän nuuski meren tuoksua ja mietti milloin oli viimeksi nauttinut samppanjasta sinisen taivaan alla, aaltojen ympäröimänä. Kun

hänen ensimmäinen vaimonsa oli menehtynyt syöpään, Lester oli luopunut veneilystä ja keskittynyt sen sijaan työhönsä. Työlle omistautuminen oli tehnyt Lester Hoyt Rakennuksesta yhden Yhdysvaltojen länsirannikon johtavista rakennusalan yrityksistä ja hänestä itsestään miljonäärin.

Toisin kuin hänen ensimmäinen vaimonsa, joka oli jakanut rakkauden ja innostuksen merta ja veneilyä kohtaan, hänen toinen vaimonsa, Lisa, ei ollut samaa maata. Hän vietti päivänsä mielummin kylpylöissä, kampaamoissa, ja ostoksilla. Lester oli tietenkin tiennyt tämän viedessään Lisan vihille kaksi kuukautta heidän ensitapaamisensa jälkeen. Vielä puolivuotta häiden jälkeen, hän ei ollut uskoa, että oli saanut tuon 33-vuotiaan mallikaunottaren vaimokseen. Hänen oli myönnettävä, että hän nautti muiden miesten katseista ja kateudesta astuessaan huoneeseen nuoren ja kauniin vaimonsa kanssa. Lisa oli yhtä nuori ja kaunis kuin hän oli rikas ja menestyvä. Tavallaan, Lisa oli tehnyt hänestä menestyksekkäämmän kuin raha yksin olisi koskaan pystynyt.

Jos Lisa vain olisi kiinnostuneempi harrastuksista, avioliittomme olisi täydellinen. Lester mietti ja joi lasinsa tyhjäksi.

Mietteissään hän tarttui samppanjapulloon ja täytti lasinsa uudestaan. Kylmää ja virkistävää juomaa siemaillen hän keskittyi seuraamaan pientä purjevenettä, joka liikkui rannikkoa kohti muutaman sadan metrin päässä. Sen valkoinen runko viilsä veden pintaa sen lipuessa kohti Seattlea. Hän käänsi päätänsä ja katseli ympärilleen. Purjeveneeseen lisäksi näkyvissä ei ollut muita veneitä tai ihmisiä, vain rauhaa ja hiljaisuutta... ja hyvää samppanjaa.

Oli Lisa siitä mitä mieltä hyvänsä, hän alkaisi tekemään tätä useammin, Lester mietti innoissaan. Yhtiö toimisi hyvin ilman häntä, ja hän voisi hoitaa useimmat bisneksensä kannettavalla tietokoneellaan suoraan jahdilta.

"Kippis sille", Lester sanoi ja otti kulauksen lasistaan. Hän antoi alkoholin lämmetä suussa. Hyvä viini ja kallis samppanja olivat aina olleet hänen heikkoutensa. Ansaittuaan omaisuutensa hän ei ollut viettänyt päivääkään avaamatta kallista viinipulloa laajasta kellaristaan. Mutta paheistaan huolimatta hänen terveytensä oli vielä 62-

vuotiaanakin "erittäin hyvä", kuten hänen lääkäriinsä sanoi, antaessaan hänelle puolivuositain terveen paperit.

Lester siemaisi lasin tyhjäksi ja päätti, että oli aika kokeilla kalaonnea. Hän laskeutui kapeat portaat alakannelle ja käveli virveleiden ja viehelaatikon luokse. Hän löysi isänsä vanhan virvelin muiden vapojen joukosta. Virveli oli yksi niistä harvoista tavaroista jotka hän oli perinyt isältään. Kuluneesta ulkomuodosta ja iästä huolimatta, hän piti sitä suuremmassa arvossa kuin montaa muuta omistamaansa tavaraa. Se ei muistuttanut häntä ainoastaan isästä ja tämän tarinoista, mutta myös hänen vaatimattomasta lapsuudesta ja siitä mitä hän oli elinaikanaan saavuttanut.

Lester kohotti virvelin ja heitti uistimen kohti avointa merta. Hopeinen uistin kimmelsi auringossa ja upposi lopulta kirkkaan siniseen veteen. Hän veti syvää henkeä. *Tältä menestys maistui*, hän ajatteli.

Hetkellinen onnen tunne täytti Lesterin kehon ja rentoutuneena hän alkoi kelata siimaa. Saadessaan uistimen takaisin ja valmistuessaan heittämään sen uudelleen, yhtäkkinen puutumisen tunne sai hänet kääntämään huomionsa vasempaan olkapäähän. Tunnottomuuden levitessä olkapäätä pitkin vasempaan käteen, hän siirsi virvelinsä oikeaan käteen ja puristi vasemman käden sormet nyrkkiin. Tuijottaen kättään, hän avasi ja sulki nyrkkiinsä. Samassa puutumisen tunne levisi kohti rintaa ja vaihtui pistäväksi kivuksi. Kivun vahvuus yllätti hänet ja hän menetti otteensa virvelistä.

Järkyttyneenä hän tarttui rintaansa ja katseli, kuinka isän virveli tippui kohti merta. Hetkenä jolloin meri nielaisi virvelin lopulliseen syleilyynsä, hän huopui taaksepäin kivun kantelemana.

Jokin on pahasti vialla. Hän ajatteli samalla kun rinnasta kantautuva kipu pakotti kaiken ilman ulos hänen keuhkoistaan. Kylmät hiki pisarat kostuttivat Lesterin kaulan, samalla kun kylmänväreet alkoivat ravistella hänen koko kehoaan.

Hän tunsi voimiensa katoavan ja putosi polvilleen. Hän ei ollut koskaan ennen kokenut mitään tällaista—se oli pelkoa.

Keskity. Lester komensi itseään. *Huuda apua.* Hänen mielensä vakavuus onnistui rauhoittamaan hänen sisällään kasvavaa paniikkia.

Hitaasti hän tarttui veneen laitaan ja alkoi kävellä kohti kapteenin hyttiä.

”Vähän vielä... jaksat kyllä.” Hän sanoi ääneen.

Mutta ruumiin heikkous oli liikaa. Syvä huuto karkasi Lesterin huulilta, kun hänen jalat viimein antoivat periksi. Hänen veltto ruumiinsa rojahti eteenpäin ja iskeytyi vasten lattiaa.

Nojautuen oikeaan kyynärpäähänsä, Lester onnistui nousemaan polvilleen. Hitaasti hän alkoi kontata eteenpäin. Hikihelmet juoksivat alas hänen poskia kun raskas hengitys ja liikkuminen vaativat veronsa hänen voimattomasta kehostaan.

"A... apua!" Hän kamppaili saadakseen sanat suustaan. "Apua--"

”Herra Hoyt, oletteko kunnossa?” Kapteenin sanat kaikuivat ilmassa. Mies seiso i muutaman metrin päässä Lesteristä, hyttinsä ovella.

Samalla kun Lester ojensi kätensä kohti kapteenia, rinnasta säteilevä kipu sai hänen jokaisen lihaksensa kouristumaan. Hän avasi suunsa, *Auta minua, hyvä Jumala auta minua*. Mutta sanat juuttuivat syvälle kurkkuun. Sillä hetkellä ymmärrys omasta kuolevaisuudesta tavoitti hänen mielensä. Hän, Lester Hoyt, tulisi kuolemaan. Ajatus syöpyneenä mieleensä, hänen eloton ruumiinsa romahti lattialle.

LUKU 2

Elokuun 21, Sunnuntai, klo: 11.00. Reno

Naisen ääni oli kimeä. Se oli yksi niistä äänen sävyistä, joka sai ihon nousemaan kananlihalle ja kylmät väreet kulkemaan kehon läpi.

Ääni toi Nathanin mieleen Nicole Stone'n—äitipuolen, jonka käsitys äitiydestä oli sohvalle istuminen, alkoholia juoden ja tupakkaa polttaen. Nathanin mieleen piirtyi kuva vanhasta olohuoneesta, sen tupakansavusta mustuneista tapeteista, ja villakoirien valtaamasta lattiasta. Hän melkein haistoi tupakan ja makean viinin tuoksuisen ilman nenässään. Ja kaiken sen keskellä oli Nicole Stone. Nicole kohotti ryppyisen kätensä suunsa eteen ja yritti epätoivoisesti hillitä kuivaa yskänpuuskaansa. Hänen turvonneita kasvojaan reunustava tukka oli liimautunut hänen likaiseen ja rasvaiseen ihoon. Mutta Nicole ei välittänyt siitä, kuten hän ei välittänyt saastaisesta talostaan tai nuoresta pojasta joka seisoi kaiken sen lian keskellä.

Muisto sai Nathanin voimaan pahoin. Nicole Stone oli kuollut vuosia sitten, mutta naisen kimeä ääni kaikui ympäri huonetta. *Mistä se tuli?*

Nathan yritti avata silmäluomensa mutta niiden raskaus tuntui ylitsepääsemättömältä; kuin sinetöity kiinni. *Onko joku huumannut minut?* Hän ajatteli. Hädissään hän nosti kätensä hieroakseen silmiään. Käden painavuus yllätti hänet ja sen nostaminen vei melkein kaiken voiman hänen heikosta kehostaan. Kun hänen sormensa vihdoinkin tavoittivat kasvojen ihon, ne tuntuivat viileiltä. Varovasti hän alkoi tunnustella kasvojaan. Pitkä parransäkki oli ensimmäinen outo asia minkä Nathanin tunsu. Sen syrjäytti kuitenkin nopeasti tuntemus isosta laastarista, joka peitti puolet hänen otsastaan.

Hieroen silmäluomiaan, Nathan sai ne avautumaan ja pystyi viimein hahmottamaan ympärilleen. Nyt hän näki kimeä-äänisen naisen. Seisoen ylellisessä keittiössä, naisen punainen tukka kiili kohdelamppujen alla hänen puhuessa nuorelle miehelle. Hämmennys heijastui miehen katseesta, kun tämä seurasi naisen sanojen tahdissa heiluttelemaa etusormea.

Näkymä tuli seinälle ripustetusta televisiosta. Ymmällään Nathan käänsi päätään ja yritti tunnistaa ympäristönsä. Mutta huone sisustuksineen oli hänelle tuntematon. Hän käänsi päänsä televisiosta oikealle puolella sijaitsevaan suljettuun oveen. Oven vieressä olevan ikkunan sälekaihtimet olivat auki ja hän pystyi erottamaan sen takana olevan pitkän valkoisen käytävän.

Samassa koko huone tuntui kääntyvän ympäri. Taistellen pyörtömyksen tunnetta vastaan, Nathan nojasi taaksepäin ja hautasi päänsä syvemmälle sängyn pehmeään tyynyyn. Mahahapon polttava esanssi täytti hänen suunsa. *Mitä hittoa minä oikein join viime yönä?* Ajatus täytti hänen mielensä samalla kun hän taisteli äkillistä oksennuksen tunnetta vastaan. Silmät kiinni, hän yritti keskittyä hengittämiseen. *Sisään, ulos... sisään, ulos.* Sekunnit muuttuivat minuuteiksi ennen kuin pahoinvoinnin ilkeä tunne alkoi helpottaa.

Mahahappoja nieleskellen, hän avasi silmänsä ja kohdisti katseensa käsiinsä. Ensimmäiseksi, hän huomasi pitkän haavan, joka ulottui vasemman etusormen kärjestä aina ranteeseen saakka. Vaikka vaaleanpunainen viilto ei näyttänyt järin syvältä, hän tunsu sydämensä sykkeen haavan ympärillä. Entistä enemmän hämmentyneenä, Nathan kohotti katseensa takaisin ikkunaan ja sen takana olevalla käytävällä kävelevään valkotakkiseen lääkäriin.

"Sairaala? Mitä hittoa minä sairaalassa teen?" Hän ajatteli ja käänsi katseensa takaisin sängyssä makaavaan kehoonsa. Varovasti hän nosti ylös ohutta peittoa, joka peitti hänet rinnasta alaspäin. Tiukka valkoinen side kulki hänen rintansa yli. Varovaisesti hän kosketti rintalastaansa siteen läpi. Teko, jota hän katui heti tuntiessaan terävän kivun säteilevän kehonsa läpi.

"Helveti!" kirous karkasi hänen huulilta tarkoitettua voimakkaammin ja sai uuden kipuaallon kulkemaan hänen kehonsa

poikki. Sulkien silmänsä, Nathan yritti työntää kivun pois mielestään ja keskittyi viimeiseen muistikuvaansa...

Huoneessa soi Rolling Stonen "I can't get no satisfaction" biisi. Sohva, johon hän oli nukahtanut edellisenä iltana, tuntui nielaisevan hänen hikisen kehonsa kokonaan. Hänen käsi puristi vielä tiukasti viskilasia, josta hän oli juonut edellisenä iltana ennen sammumistaan. Viskin pehmeä aromi maistui yhä Nathanin suussa.

Hitaasti hän kohotti päätään ja selvitti kurkkuaan. Syljestä kostunut sohvatyyny pään alla oli liimautunut hänen poskeensa. Biisin ääni alkoi voimistua. Se tuli kännykästä, joka lojui lattialla kädenmitan päästä sohvasta. Nathan antoi sen soida ja nosti lasin huulilleen imaisten lasin pohjalla olevan viskitilkan. Vasta sen jälkeen hän kurottui kohti kännykkää...

Nathan avasi silmänsä. Hän muisti puhelimesta kantautuvan naisen äänen. Hän yritti sovittaa ääntä kasvoihin tai sanoihin, mutta ainoa asia, jonka hän muisti oli naisen tiukka ääni.

Kaaduinko minä? Siksikö jouduin tänne?

Nathanin ajatus katkesi kun huoneen ovi lennähti auki ja vihreään sairaala-asuun pukeutunut nainen lähestyi häntä nopeasti. Nähdessään Nathanin tuijottavan katseen, nainen pysähtyi.

"Ah, olet hereillä." Nainen astui sängynpäättyyn ja tarttui Nathanin potilaskansioon. Naisen kapeat kasvot olivat täynnä pieniä pisamia, joita riitti alas tämän luiseville olkapäille saakka. Naisen ohuet vaaleat hiukset oli kääritty niskaan pienelle nutturalle. Nathan luki naisen rinnalle asetetusta nimikyltistä tämän nimen: "Kate."

"Minun täytyy tarkistaa verenpaineesi." Kate sanoi ja laski potilaskansion sängyn vieressä olevalle pöydälle. Nopein liikkein ja sanaakaan sanomatta, hän kääri mansetin Nathanin vasemman käsivarren ympärille.

Kylmät väreet kulkivat Nathanin kehon poikki hänen tuntiessaan Katen luisien sormien kosketuksen. Yrittäen työntää epämurkavuuden tunteen syrjään, hän kysyi, "Kate, mikähän päivä tänään mahtaa olla?"

Kate jätti kysymyksen huomioimatta ja keskittyi verenpaineen mittaamiseen yhtä eleettömästi kuin robotti. Viimein, verenpaine lukemat luettuaan, Kate vastasi, "Tänään on sunnuntai."

Sunnuntai! Sanat upposivat Nathanin tajuntaan hitaasti.

"Kuinka kauan olen ollut--"

Kate keskeytti Nathanin lauseen työntämällä lämpömittarin tämän suuhun. "Sulje suusi. Minun täytyy mitata sinun lämpösi."

Kärsivällisesti Nathan odotti kunnes lämpömittari piippasi ja Kate veti sen ulos hänen suustansa ennen kun toisti kysymyksensä. "Kate, kuinka kauan olen ollut täällä?"

"Sinut tuotiin tänne perjantai-iltana." Kate pudotti lämpömittaria ympäröivän muovisuojuksen roskiin ja kirjasi lämpötilan potilaskansioon ennen kuin jatkoi, "Lääkäri tulee katsomaan sinua pian ja vastaa kaikkiin kysymyksiisi." Sanat sanottuaan, hän kääntyi ympäri ja käveli ulos huoneesta yhtä välinpitämättömästi kuin oli sinne astunut sisäänkin.

Naisen poistumista katsellessaan, ajatus siitä mikä oli tuonut hänet sairaalaan täytti Nathanin mielen. *Auto-onnettomuus? Baaritappelu?* Pään jomotus sai hänet kuitenkin luopumaan arvailuista. *Tarvitsen ryypyn!* Ajatus viskilasillisesta täytti Nathanin mielen ja sai hänen kehon värähtämään äkillisestä kaipuusta.

Huoneenoven avautuminen veti hänet takaisin todellisuuteen. Tällä kertaa sen avasi valkoiseen takkiin pukeutunut nainen. Pysähtyen oven kynnykselle, nainen käänsi selkensä kohti Nathania ja päästi sairaalaan äänet kantautumaan huoneeseen avoimen oven kautta.

"Ota röntgenit ja..." Sairaalan melu nielaisi naisen sanat, tämän puhuessa käytävään jääneelle miehelle. Hetken kuluttua nainen kääntyi ja antoi oven sulkeutua perässään.

Hiljaisuuden laskeutuessa huoneeseen, Nathan tuijotti naista tämän kävellessä kohti sänkyä. Naisen harmaa housupuku pilkisti takin alta paljastaen hoikan ja muodokkaan vartalon. Naisen kirkkaan punainen tukka korosti tämän posliininmaista ihoa ja kasvojen voimakkaita piirteitä. Pysähtyen sängyn pätyyn, nainen hymyili.

"Hei. Olen lääkäri Nancy Roberts."

Naisen pehmeä, enkelimäinen ääni kantautui Nathanin korviin ja turrutti hänen ajatuksensa. Pystymättä siirtämään katsettaan, Nathan tuijotti naisen kasvoja ja hänen huuliensa herkkiä liikkeitä.

"Mikä on vointinne?" Nancy kysyi samalla kun tarttui Nathanin potilaskansioon.

Naisen sanat hukkuivat Nathanin sydämen sykkeen alle.

Nancy nosti katseensa potilaskansiosta ja tuijotti kysyvästi Nathania suoraan silmiin kirkkailla, vihreillä silmillään.

Nuo silmät. Hetken ajan Nathan kuvitteli tunnistavansa Nancyn katseen. Ikään kuin hän olisi nähnyt tämän lumoavat silmät ennenkin. Mutta se oli mahdotonta. Hän ei koskaan unohtanut kasvoja, ja näitä lumoavia kasvoja hän ei koskaan voisi unohtaa.

"Oletteko kunnossa?" Nancy laski potilaskansion takaisin paikoilleen ja astui lähemmäksi Nathania.

Nathan selvitti kurkkuun. "Joo..." oli ainoa sana minkä hän sai suustaan ulos.

Nancy hymyili ja astui Nathanin viereen. Varovasti hän tarttui Nathanin kasvoihin ja käänsi ne itseään kohti. Nancy kohdisti katseensa Nathanin otsaan ja sitä peittävään leveään laastariin.

"Muistatteko nimenne?"

Kysymys yllätti Nathanin. "Nimeni? Nathan, Nathan Stone."

"No, herra Stone, muistatteko mitä teille tapahtui?" Nancyn hellä kosketus sai väreet kulkemaan Nathanin kehon poikki.

"Itse asiassa en muista mitään... torstaiaamusta eteenpäin." Otsan haavasta säteilevä kipu hukkui Nancyn pehmeän kosketuksen alle.

"Vai niin." Nancy sanoi ja siirsi kätensä pois Nathanin otsalta. Seuraavaksi hän kohotti peittoa ja keskittyi tutkimaan Nathanin kylkeen. "Teidät tuotiin tänne perjantai-iltana. Teillä oli vakava päävamma ja kaksi murtunutta kylkiluuta. Poliisin mukaan teidät pahoinpideltiin ja ryöstettiin."

Nancy siirsi katseensa hetkeksi Nathanin silmiin. Nathan tunsi hukkuvansa naisen lämpimään katseeseen.

Aivan kuin Nancy olisi lukenut Nathanin ajatukset, hän hymyili lempeästi ja käänsi katseensa takaisin miehen kylkeen.

"Olitte onnekas herra Stone..." Nancy kosketti varovasti Nathanin kylkeä ja nojautui lähemmäs.

Nathan sulki silmänsä ja veti syvää henkeä. Hän yritti tunnistaa Nancyn parfyymien miedon tuoksun. "Sanokaa Nathan vaan... onko tuo Dior...poison?"

Yllättyneenä Nancy katsoi Nathania. "On. Aika hyvä. Pitkäaikaisessa muistissanne ei näytä olevan mitään vikaa... Nathan." Nancy sanoi hymyillen. "Olitte onnekas. Päävammat voivat olla erittäin vakavia. Muistinmenetys on hyvin yleinen seuraus tämäntyyppisestä vammasta." Nancy jatkoi ja veti peiton takaisin Nathanin ylle. Kävellessä sängynpäätyyn, Nancy tarttui uudelleen potilaskansioon.

Nathan seurasi Nancyn jokaista liikettä katseellaan. "No siinä tapauksessa minun täytynee kiittää sinua, kun olet kerran pitänyt minusta hyvää huolta viimeiset kaksi päivää."

"Valitettavasti en voi ottaa siitä kunniaa, tämä on ensimmäinen kerta kun tapaamme." Nancy hymyili siirtämättä katsettaan potilaskansiosta. "Onko sinulla kipuja? Tarvitsetteko jotain?"

"Lasillinen viskiä maistuisi kyllä."

"No sitä en valitettavasti voi tehdä, mutta voin lisätä kipulääkitystäsi."

Kuin tilauksesta huoneen ovi avautui ja Kate käveli sisälle sama eloton ilme kasvoillaan kun hetkeä aikaisemmin.

"Kate, anna herra Stone'lle kolme milligrammaa morfiinia." Nancy sanoi ja kirjoitti sanansa potilaskansioon. Asettaen kansion takaisin sängynpäätyyn, Nancy kääntyi katsomaan Nathania. "Yrittäkää levätä. Se on paras tapa auttaa muistin palautumisessa. Määräämäni kipulääke lievittää sekä kipujasi että auttaa teitä nukkumaan."

"Kuulostaa samalta kuin lasillinen viskiä."

"Vain hiukan vahvempaa." Nancy sanoi hymyillen. "Yrittäkää nukkua. Tulen katsomaan teitä myöhemmin." Vastausta odottamatta, hän kääntyi ja käveli ovelle.

Nathan seurasi Nancyn poistumista kunnes tämä katosi kokonaan sulkeutuvan oven taakse. Vasta sitten, hän käänsi katseensa Kateen, joka annosteli kipulääkkeen suoraan Nathanin ranteessa olevaan suonensisäiseen kanyyliin.

Nainen oli yhtä ihastuttava kuin peräruiske, Nathan ajatteli. Täydellinen vastakohta lääkäri Nancy Robertsille. Kaunis lääkäri Roberts ja hänen lumoavat silmänsä. Nathan oli varma, että oli nähnyt nuo silmät ennekin. *Mutta missä? Unissaanko?*

Kipulääkityksen lämpö alkoi syleillä Nathania. Se pakotti hänet sulkemaan silmänsä. Kun raukea tajuttomuuden tila tavoitti hänet, hän nukahti Nancyn kauniit kasvot mielessään.

LUKU 3

Sunnuntai, klo: 11.30

Renon poliisin henkirikosyksikkö sijaitsi lähellä ydinkeskustaa. Neljäkerroksinen rakennus sisälsi kolme muuta poliisiyksikköä, joka teki siitä päärakennuksen Renon poliisivoimille. Koko rakennus oli remontoitu vuosi sitten muuttaen sen entiset värittömän valkoiset seinät maanläheisen ruskean ja vihreän sävyiksi. Vaikka uusi ilme oli saanut joitakin hymähdyksiä rikosetsiviltä, uusi espressokoneella ja kahdella myyntiautomaatilla varustettu taukuhuone oli nopeasti saavuttanut kaikkien hyväksynnän.

Automaattien hiljainen humina kantautui Marin korviin vaikuttamatta hänen keskittymiseensä. Hänen oikea etusormensa liikkui rikosraportin toiseksi viimeistä sivua pitkin. Hän oli lukenut raporttia taukoamatta siitä lähtien, kun oli saapunut poliisiasemalle aamu kahdeksalta.

Huokauksen saattelemana Mari suoristi selkensä tuolissaan ja venytti käsiään ilmaan. Hän vilkaisi suurta kelloa, joka roikkui taukuhuoneen oven yläpuolella vain muutaman metrin päässä hänen pöydästään.

Vasta puoli kaksitoista.

Kuin merkkinä siitä, että oli jälleen aika kofeiiniannokselle, vahva, vastakeitetyn kahvin tuoksu leijaili hänen nenäänsä. Mari hengitti syvään, nuuhkien kolumbialaisen paahdon aromia. Hän tunsu kehonsa janoavan kahvikupillista, päivän viidettä.

Milloin aloin juomaan näin paljon kahvia? Sinä päivänä jolloin minut ylennettiin henkirikosetsiväksi. Hän mietti ja päätti taistella kahvinhimoaan vastaan vielä hetken.

Siitä lähtien kun hänet oli ylennetty henkirikosetsiväksi, Mari oli muuttanut rutiininsa ja elämänsä lähes täysin. Tähän muutokseen kuului viiden kilometrin juoksulenkki joka aamu viiden aikaan ja punttien nostelu kolme kertaa viikossa henkilökohtaisen valmentajan kanssa. Hänen ruokavalionsa oli myös muuttunut kokonaan. Taakse oli jäänyt hampurilaiset ja pitsat ja tilalle oli tullut grillattu kana ja kala vihanneksien kanssa. Ainut asia mistä hän ei ollut luopunut oli lasillinen viiniä, jonka hän nautti joka ilta rentoutuessaan kotona. Hän oli oppinut tavan kasvaessaan suomalaisessa perheessä, jossa jokainen illallinen tarjoiltiin viinilasin kera. Mari ja hänen siskonsa olivat oppineet kalifornialaisen chardonnayn pehmeän, zinfandelin tasapainoisen, ja viognierin kukkaisen maun, ennen kuin he olivat täyttäneet kuusitoista vuotta. Marin valmentaja oli viimein suostunut säilyttämään viinin Marin dieetissä, kun hänen kehonsa rasvaprosentti oli tippunut 20 prosentista 15 prosenttiin vain muutaman harjoittelu kuukauden jälkeen.

Mari tunsu itsensä vahvemmaksi, nopeammaksi ja terveemmäksi kuin koskaan aiemmin huolimatta siitä, että hänen kolmekymmenvuotissyntymäpäivänsä oli vain kahden kuukauden päässä.

Ajatellessaan ikäänsä, hän huokasi. Vaikka hän ei tuntenut itseään kolmekymppiseksi, katsoessaan peilikuvaansa hän pystyi näkemään pienien, ohuiden ryppyjen muodostuneen silmiensä ympärille. Ne totisesti eivät olleet siellä vuosi sitten. Hänen vaaleat hiuksensa näyttivät korostavan ryppyjä vielä enemmän hänen vaalealla ihollaan. Rusetus ja auringonotto eivät koskaan olleet kuuluneet hänen mielenkiinnon kohteisiinsa ja siitä johtuen ulos meneminen aurinkoisena päivänä tuntui polttavan hänen ihonsa minuuteissa. Se oli yksi niistä syistä, jonka takia hän lenkkeili aamuisin ennen kuin aurinko paistoi täydellä voimalla.

Ja niin hän oli tehnyt tänäkin aamuna. Tosin tänä aamuna Mari oli jättänyt tavallisen viiden kilometrin juoksulenkin lyhyeksi ja

SYDÄNKOHTAUS

Kun viskiä rakastava yksityisetsivä Nathan Stone herää Renon sairaalassa muistinsa menettäneenä, hän pian löytää itsensä keskeltä henkirikostutkintaa. Nathan alkaa selvittämään tapausta yhdessä henkirikosetsivän ja entisen kihlattunsa Mari Selinin kanssa.

Mari pian löytää yhteyden Nathanin ja tutkimansa lääkeyritys Withamin johtajan henkirikoksen välillä. Kun tapaukseen osallisena olevia ihmisiä alkaa yllättäen kuolemaan sydänkohtauksen seurauksena, Mari ja Nathan tajuavat, että juttuun liittyy muutakin kuin pelkkiä Withamin teollisuussalaisuuksia.

Jasmin.palo@yahoo.com

